

(המשך מעמוד 10)

(9) האם תהפוך אתה, ציוני נלהב, משרתה הצעיר והכנע של מפלגה אנטי-ציונית?

(10) האם אתה — תומכו הנאמן והנלהב של צבא חזק — תחליש את הצבא הזה, עליידי שיחרור נשים צעירות משירות בו כל עוד אינן מעשנות בשבת... או אינן מעשנות כלל?

(11) האם יהיה איכפת לך אם מדינת ישראל תואשם בגזענות ובניאור קולוניאליזם, בגלל ידידותך החדוקה עם שליטי האפרטהייד בדרום-אפריקה וחי-מוש כמות הקולונילים והגנרלים של אמריקה הדרומית?

(12) האם תקיף את עצמך באנשים בנינויים-לחריז, רק כדי שבינויותך-שלך תבלוט פחות?

(13) האם תפתור בעיות פוליטיות וכלכליות — עליידי דחיית, עיכוב וחשי-היית פתרון?

(14) עליידי המצאת נוסחה?

(15) עליידי הקמת ועדה?

(16) עליידי נשיאת אחד מנאומי-הנובל הרועמים, מרעידים-אמות-הסיפס שלך, תוך חזרה על המישפט „השלום הוא קרן-השם-היחידה“?

(17) האם תמהר אל אולפן-הטל-וויזיה תוך ניפנוף בתלוש-המסכורת שלך, ותקונן על שאשתך האומללה, עלייה, אינה מסוגלת לגמור את החודש ממסכורתו של ראש-ממשלה — שעה

לא ראש-ממשלה, אבל אזרח ישראלי הגון

שאתה שולח את הנהג הפרטי שלך לברר כיצד מתקיימות המשפחות ב-שכונות-העוני, אותן שאינן מוזמנות ל-סעודות חגיגות ב„הילטון“ ו„קיינג דייוויד“?

(18) בראותך שטיח אדום, האם תיר-כל לעמוד בפני הפיתוי שלא למהר לרוץ עליו, בזרועות מונפות מעל לראשך כאפיפניו מאלוסי השני, תיאודור הרצל או המשיח בכבודו-ובעצמו, תוך הענקת ברכה לילדי ישראל על שזכו שאדם כמוך יהיה ראש-ממשלתם?

(19) האם, בעוד אין לך אגורות ל-ארוחות-יחנים בבתי-הספר, תוציא מיל-יארדים על מיליארדים מכספי משלם-המיסים על התחלוליות, שכונות-גטו יהודיות בקרב קהילות ערביות עוינות — תוך הבטחה והתחייבות להוציא פי-שלושה מכך כאשר צריך יהיה לפנותן?

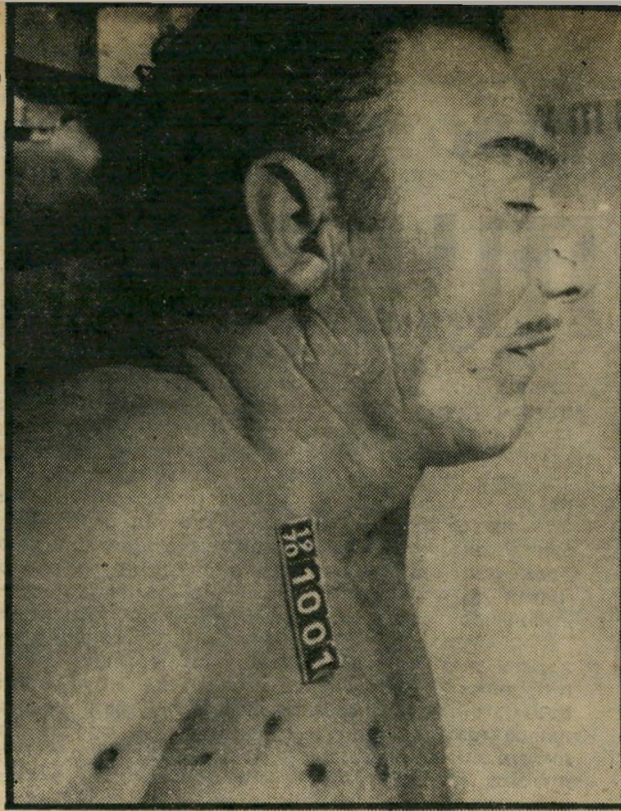
(20) האם תצא מתוך הנחה שאתה מסוגל להערים על המוסלמים, הנוצרים והיהודים, ותתעלם מן העובדה ששמך אינו אנוור אל-סאדאת?

(21) האם תשקול התפטרות — ירחם השם — בגלותך שכלי-התיקשורת של בת-בריתנו האחרונה — שבה תלווים ביטחוני וקיומנו הכלכלי — מכנים אותך „תחבלן ערמומי“, „האדם הלא-נכון במקום הלא-נכון“?

(22) האם תניח, במעמקי ליבך, שמה שטוב לך טוב גם למינות ישראל — שלא לדבר על העולם כולו — ומתוך כך תגיע למסקנה הבלתי-ימנעת שחשוב ביותר לך הוא להישאר ראש-ממשלתה של ישראל עד 120?

אל יימול רוחך, אם מיספר תשובות ה„כן“ שלך יעלה על ה„לאו“. אולי לא תהיה ראש-ממשלה, אבל תוכל להיות אזרח ישראלי הגון, ישר וראוי, שאינו גורם לילדינו לטפס על הקירות מרוב ייאוש, ולאויבינו לרקד ברחובות מרוב שימחה...

יוסף שריק, מיזכר

פרנקו הבן היום
„אם אני מוצא אותו עם הזונות: יהיה לא טוב“
פרנקו האב אחרי הרצח*

הזונות, או לא יהיה טוב. אני לא אחזיק את עצמי ואכנס איתו לסיכסוך!“
כאשר עלה לדירה, היתה שעת צהריים. הבחורות היו כבר לבושות, אך אביו עדיין ישב ליד בקבוק-הוויסקי שהיה כבר כימעט ריק.

ניסים ביקש מאביו לסלק את הבחורות, כי הוא רוצה לדבר איתו. „כמו גבר אל גבר.“ האב לא שעה אליו, וכאשר אחת הבחורות רצתה ללכת, תפס אותה בכוח והושיבה לידו. הוא הציע לבנו כוס-וויסקי. ניסים נטל את הכוס, שבר אותה על השולחן וצעק: „שתהיה כפרה על הבנים שלך, איציק ושלמה (אחיו הצעירים של ניסים)!“

האב קם וציווה עליו להוריד את העווי ולשבת. במחאה סירב ניסים לשבת, וכאשר עשה אביו תנועה מאיימת, כאילו הוא עומד לשבור את הראי שעל הקיר, אמר לו ניסים: „אם אתה רוצה לשבור את הבית, אני אעזור לך.“ הוא דרך את העווי וירה צרור אל תוך הראי. כמוכה אמוק הסיט את העווי אל אביו והמשיך להמסיר את המחסנית השנייה עד תומה. בגופו של האב היו 28 פצעים.

כאשר ראה את אביו נופל לארץ, הוציא את המחסנית ויצא מהדירה.

שוטר שחיכה לאוטובוס ליד הדירה שמע את צוורי-היריות ועלה לוודא מה קרה. הוא פגש את ניסים ברדתו במדרגות, ונישקו בידו. לשאלה מה קרה, ענה החייל: „אני גמרת חשבונות!“

בנימוס

ובאדיבות

בתחנת המישטרה שפך ניסים את לבו שעות ארוכות וסיים במילים: „אני רוצה להוסיף עוד פעם סבלתי ממנו מזה שתמיד היה מריק לי והיה אומר שאני לא בן שלו, וכל המישפחה סבלה ממנו תמיד, ואמי הגיעה למצב קשה, ועשיתי את זה היום מפני שהגעתי לנקודה שלא יכולתי לסבול יותר.“
כאשר נודע הדבר לאמו, היא באה בוכיה לתחנת-המישטרה וצעקה: „אני הייתי צריכה לעשות את זה במקומך! אני הייתי צריכה לעשות זאת!“

ניסים הפך להביבם של השוטרים. הצעיר בהיר-העיניים-הישעיר, שנהג בנימוס וב-אדיבות, שיכנע את כולם כי עשה את הפשע הנורא ביותר מפני שאביו היה מיפלצת.
גם הרופאים, שבדקו אותו, התרשמו שאביו היה מיפלצת בלתי-אנושית, שהת-עמר באשה וילדיה.

התברר כי האב עשה נסיון להיגמל משירות בבית-החולים אברבנאל. הטיפול לא הצליח, אך גם הרופאים שטיפלו בו הגיעו למסקנה כי הוא בעל אישיות (המשך בעמוד 66)

שיחזור מישטרת: פרנקו במקום הרצח (בידיו: רובה צעצוע) הפסיכיאטור קבע: „האב מפלצת בלתי-אנושית“

העווי ושתי מחסניות. הוא בילה את חופשתו בבית הוריו. אווירת האלימות וסבילה של אמו אפפו אותו מרגע כניסתו לבית.
כמו גבר
אל גבר

העווי ושתי מחסניות. הוא בילה את חופשתו בבית הוריו. אווירת האלימות וסבילה של אמו אפפו אותו מרגע כניסתו לבית.

כמו גבר

אל גבר

מה עבר במוחו של ניסים באותו רגע תיאר בבית-המישפט: „החיים האלה נמאסו עלי, כל פעם היו מריבות בין אבי וז'ל ואמי...“

הוא החליט להפסיק את חופשתו ולחזור לצבא. הוא שב לביתו, לבש מדיו ונטל את העווי ויתר חפציו, ונסע לתחנה המר-כזית. זו היתה דרכו הקבועה ליחידתו. בטרם נסע, ביקש מפועל של אביו כי יעלה לדירה ויבקש מאביו לרדת. כאשר האב לא ירד, שלח פועל אחר ואמר לו: „תגיד לאבי שאם אני מוצא אותו עם

ארבעה ימים אחרי תחילת חופשתו, העירה אותו אמו בבוקר ואמרה לו כי אביו משתולל ומתפרע. האם ביקשה מהאב כי יקח אותה לקופת-חולים ברכבו, אך הוא סירב ושפך עליה את כוסי-הקפה שהגישה לו. הוא צעק ומשך בשערותיה. ניסים התערב, ניסה להרגיע את אביו וביקש מאמו שתלך בעצמה לרופא.

ניסים דיבר על לב אביו, הזכיר לו כי הוא אדם מבוגר, שיש לו נכדים. הוא לקח אותו במכונית למקום עבודתו. אחרי